

Csordultig a pohár

– Ez az utolsó szavad?

– Ez, anyám. Elköltözöm.

– És a bankszámla?

– Már voltam a bankban. Kiléptem a családi számlából és nyitottam magamnak egyet. Nem tartozunk elszámolással egymásnak többé.

– Hogy te milyen önző lettél! Szégyellem, hogy a lányom vagy, Magda!

– Igen? Érdekes! Akkor nem szégyellted, hogy a lányod vagyok, amikor tizennyolc évesen itt hagytál, az akkor még csak hatéves húgommal? Lenyúltad az összes pénzeimet, amit az egyetemre gyűjtöttem, és elmentetek apával nyaralni! Egy évig vissza sem jöttetek! Itt hagytad a csöpögő tetőt a fejünk felett, az üres hűtőt a konyhában, a három hónapja nem fizetett villany- és vízszámlát! Terinek nem volt egy tisztességes ruhája vagy cipője, hogy iskolába menjen. Én vagyok az önző? Tévedsz, anyám, én egy idióta vagyok, mert még ezek után is megbíztam bennetek! És mi lett a vége? Két évvel később elloptátok és eladtátok a komputeremet, majd elloptátok a bankkártyámat és levettétek róla az összes megtakarításomat!

– Tévedsz, csak a lakbért vettem le a bankkártyádról, amit nem fizettél, pedig itt laktál!

– Tényleg? Ti mikor fizettétek vissza azokat a számlákat, amiket én fizettem helyettetek évekig? És hogy én viseltem gondot egy évig a húgomra, beleértve, hogy ennie kellett, a kinőtt ruhákat és cipőket pótolni, az iskolába a

könyveket kifizetni, és még ki tudja, mi mindent rendezni, helyettetek?! Elég volt! Keressetek más fejőstehenet magatoknak! Itt a kulcsotok!

Magda legszívesebben sírva fakadt volna, de ezt az örömet nem adta meg az anyjának. Huszonhárom éves volt, az egyetemet négy év alatt fejezte be, hogy minél előbb teljes munkaidős állást vállalhasson. Most, hogy véglegesítették a munkahelyén, keresett annyit, hogy egy pici albérletet meg tudott fizetni. Itt az ideje, hogy magára is gondoljon!

Tizenegy éves húga ekkor ért haza. Rögtön felmérte, mi történt. Átölelte Magda derekát, hozzásimult.

– Tudtam, hogy hamarosan el fogsz menni, de azért engem még szeretsz?

– Hát persze, hogy szeretlek, Terikém! – mosolygott rá a kislányra. – Tudod, ha bármi baj van, csak hívj és jövök!

– De nekem sem árulod el, hova költözől? – nézett rá bánatos bociszemekkel, amivel mindig, mindenkit le tudott venni a lábáról.

– Nem, hugi! Tudom, hogy nem rosszindulatból, de előbb vagy utóbb elmondanád anyuédnak. És rájuk nem vagyok kíváncsi!

– Na jó – sóhajtott egy nagyot. – Azért adsz egy ezrest legalább? Ki tudja, mikor látlak megint? És anyuédtól úgy kell kikönyörögni minden fillért.

– Tudod, lassan te is kereshetnél valami munkát magadnak, csak itt, a szomszédoknál, és akkor nem kellene pénzt kunyerálnod senkitől!

– Meg vagy örülve? Nekem tanulnom kell!

– Ahogy én is tanultam, de dolgoztam is! Nem fogsz belehalni, ha magadnak keresed meg a havi egy-kétezer

forintot. Sajnálom, de most nekem is szükségem van, minden fillérrel!

– Jól mondta anya, önző vagy! Csak magadra gondolsz!
– engedte el nővére derekát, és köszönés nélkül otthagya az ajtóban.

Magdának nehezére esett nemet mondani a húgának, de azt is tudta, hogy Teri nagyon el van kényeztetve. Ő maga már kilencévesen bevásárolt reggelente a szomszédoknak, mielőtt iskolába ment, így szedte össze a havi ezer forintját. Amit aztán mindig a család költött el, ott, ahol az anyja meg az apja akarta. Jó esetben Magdának is jutott belőle egy fagyalt.

Soha, senki nem állt mellé, nem fogta a pártját a családban! Az apja jóindulatát akkor veszítette el, amikor nem volt hajlandó a szomszéd néninek hazudni, hogy gyógyszerre kellene pénz, pedig csak az apja akart piát venni magának.

Nem volt lelkiismeret-furdalása! Kiszámolta, hogy mennyivel jobban járt volna, ha már tizennyolc évesen elköltözik otthonról, ahogy azt tervezte. Csakhogy a szülei keresztülhúzták a számítását, mert mire egyik reggel felébredt, egy üzenet várta a konyhában az asztalon: „Elutaztunk egy időre, vigyázz a húgodra! Majd jövünk.”

A villanyt mindjárt másnap kapcsolták ki, a vizet egy héttel később, épp csak meg tudta akadályozni. Iskola mellett minden hétfőn, szerdán, valamint a hétvégén, pénteken és szombaton is felszolgált. Ebből a pénzből vett élelmiszert, fizette ki az elmaradt számlákat és próbált életben maradni, az akkor hatéves húgával.

Egy barátnője édesanyja segített neki segílyt kérni. Amikor megkapta, abból gyorsan kifizette a maradék adósságot meg az előleget a tetőfedőnek. Legnagyobb megdöbbenésére, amikor egy hét múlva ment, hogy átutalja a különbözetet is, ismét üres volt a számla. A szülei lenyúlták.

Sokszor olyan fáradt volt vasárnap reggelre, hogy legszívesebben csak sírt volna egész nap. A húga mégsem hagyta soha békén, állandóan nyaggatta valami miatt. Néha az volt az érzése, hogy Teri direkt szaggatta szét a ruháit is, amiket nem szeretett hordani, hogy így kényszerítse, vegyen neki másikat. Ennek ellenére képtelen volt rá haragudni, hiszen még gyerek! Hatéves mindössze. Szüksége volt figyelemre, szeretetre, de leginkább szüksége lett volna a szüleire.

Azokra a szülőkre, akik egy év után jöttek vissza. Valószínűleg akkor is csak azért, mert közben összetörték a bérelt lakókocsit. Pechjükre a biztosító nem nekik, hanem a tulajdonosnak fizetett, mivel ők mind a ketten feketelistán voltak már jó ideje.

Miután az anyjáék visszajöttek, Magda két boldog hónapig kollégiumban lakott. A húga sírva hívta fel egy nap, hogy nincs otthon ennivaló és már megint nincs áram. Magda hazaköltözött, a félretett pénzéből kifizette a számlákat, bevásárolt.

Anyja rögtön közölte vele, hogy elvárja, járuljon hozzá a családi költségekhez, ha már otthon lakik. Ragaszkodott ahhoz is, hogy utaljon minden héten tízezer forintot a családi bankszámlára. Magda ellenben ragaszkodott

hozzá, hogy ő is kapjon értesítést a bankszámlán történő pénzmozgásról. Vagy ő vállalja a számlák ráeső részét, azaz egynegyedét, enni meg úgysem eszik otthon. Az anyja ebbe nem ment bele, inkább engedte, hogy kapja az SMS-t.

Rendszeresen tett pénzt a családi számlára, de sokszor inkább kifizette a villany- meg a vízszámlát, és azt tette bele a kasszába. Ennek a szülei egyáltalán nem örültek. Őket nem érdekelte a víz meg a villany.

Amikor a hűgának vett edzőcipőt, mert a réginek a talpa kilyukadt, az anyja közölte vele, hogy annak semmi köze a családi kasszához, az Magda saját döntése volt. Úgyhogy fizessen a közösbe, vagy költözzön.

Teri kedvéért maradt.

Sajnos.

De most már nincs tovább!

A múlt héten történtek után végleg elhatározta magát, költözik! Ugyanis az anyja eladta az egyetlen kosztümjét és táskáját, amit azért vásárolt, hogy ne agyonmosott farmerban és pólóban kelljen állásinterjúra mennie. Ha nem ér időben haza, eladta volna a komputerét is.

Otthon, édes otthon!

– Végre minden bútor a helyén, fent vannak a függönyök. Pizzát vagy hamburgert rendeljünk? – kérdezte Emese, miközben kéjesen nyújtóztatta a lábait a heverőn ülve.

– Nekem jó bármi! Amit előbb kihoznak, mert mindjárt éhen halok – nevetett Magda és lehuppant a barátnője mellé. – Alig érzem a lábam, a vállamról nem is beszélve!

– Mondtam, hogy kérjünk segítséget, de te nem akartad – húzta fel a vállát Mesi.

– Persze, mert ahogy én ismerem a te segítségeidet, kiettek és kiittak volna abból a kevés vagyonomból is, ami még megmaradt.

– Ez igaz, Magdica – helyeselt Emese, aki egyedülként hívta így a barátnőjét, a Magdi-cicából rövidítve. – De azt te is beláthatod, hogy egy háromszobás házat kettőnknek berendezni, túl nagy falat.

– Ne rinyálj már annyit, inkább rendelj kaját meg valamit inni! Én addig elmosok néhány tányért, evőeszközt meg üvegpocharat. A mai naptól ünnepélyesen búcsút mondok mindennek, ami műanyag és papír a konyhában meg az étkezőben – nevetett boldogan Magda, és adott egy futó puszit Emese szájára.

Öt év telt el azóta, hogy Magda elköltözött a szüleitől. Eddig Mesiék félszobájában húzta meg magát, egy tizedik emeleti panellakásban. De legalább volt fedél a feje felett, és minden hónapban ki tudta fizetni az albérleti díjat.

Néhány hónap múlva már hozzájárult a családi konyhapénzhez is, mert Emese anyukája soha nem engedte, hogy vacsora nélkül bújjon ágyba.

A cég, ahol mindketten dolgoztak a fősuli után, főleg irodai számítógépes programokat készített, megrendelésre. A lányok még az iskolában összebarátkoztak, sőt, egy közös céget is indítottak, miután kiderült, hogy mind a ketten imádnak játékprogramokat írni. Emese stratégiai játékokat, Magda meg főleg kisgyerekeknek, tanulást segítő, játékos programokat írt. Hamarosan olyan keresetek lettek a termékeik a piacon, hogy otthagyták a céget, és immár a saját maguk urai lettek.

Könnyen ment minden! Napközben csak ők voltak otthon, éjjel pedig rendszerint Magda félszobájában folytatták a munkát, mert az volt a legtávolabb a többiektől.

Teri az első időkben mindig csak pénzért hívta a nővérét, és azért nyaggatta, hogy meglátogathassa. Amióta egyszer látta a félszobát, ahol a nővére lakott, soha többet nem akart hozzáköltözni. Később még tovább ritkultak a látogatások, talán azért is, mert Magda keményen elszánta magát, hogy talpra áll, és anyagi biztonságot teremt magának. Aztán talán a húgának is. Ha még szóba áll vele. Addig is egyre kevesebb pénzt adott Terinek, és egyre többször nyaggatta, hogy menjen el dolgozni.

Teri gyönyörű nagylány lett, már 12 éves korától futottak utána a fiúk. Ő ezt maximálisan ki is használta. Ha nem kapott pénzt Magdától, kikunyerálta azt a fiúktól. Tőlük legalább nem kellett erkölcsi szövegelést hallgatnia. Nála mindennek ára volt. A csóknak is, a tapizásnak is.

A lányoknak az előző évben sikerült betörniük az amerikai piacra! Ennek köszönhető, hogy Emese családja is el tudott költözni a panelből és Magda is megvásárolta álmai kis házát. Ráadásul most is csak egy utca választotta el őket egymástól.

A főhálószoba a hatalmas fürdőszobával és beépített gardróbbal azonnal megdobogtatta a szívét. A lányok nevetve állapították meg, hogy abban a hatalmas gardrób-ban fel sem fog tűnni az a kevés ruha meg három pár cipő, ami Magdának van. A mellette lévő, hátsókertre néző csendes szoba lesz a munkahelye, egy szobát pedig fenn-tart vendégszobának. Ki tudja! Hátha egyszer még arra is szükség lesz!

Mert Emesével már régen osztoztak az ágyon is, nem-csak az üzleten. Igaz, nem verték nagydobra, mert nem olyan világban éltek, amikor ezt mindenki természetesnek fogadta el. Egyébként is azt vallották, hogy ez csak rájuk tartozik. Magánügy!

Mi kerül a karácsonyfa alá?

Teri betöltötte a tizenhatodik évét. Nem látta évek óta. Ennek ellenére Magda őszintén remélte, hogy a húga megváltozott az évek során. De az esze azt súgta, hogy ez csak álom, egy reménysugár, amibe kapaszkodik, nem több.

A két nő szinte elválaszthatatlan volt. Vagy Emese dolgozott Magdi lakásában vagy fordítva. Mesi családja soha nem kérdezte meg a lányokat, hogy van-e valami több is köztük, mint barátság és üzlet. Ők meg maguktól nem hozták szóba.

– Néztél már a naptárra ma? – kérdezte Emese, mintegy mellékesen.

– Nem, miért? Még nincs a nyakunkon semmilyen leadási határidő. Beállítottam a figyelmeztetést egy héttel, majd három és végül egy nappal korábbra is.

– Nem a munkára gondoltam. Két hét múlva karácsony. Anya kérdezte, hogy velünk tartasz-e most is, mert ha igen, szeretné, ha te készítenéd el a salátákat.

– Szerinted most, hogy van saját lakásom, nem pofátlanság kisajátítani a családot? Gondolom, nektek is jólesne egy ünnep, végre családi körben – nézett rá Magda a barátnőjére.

– Magadnál vagy? Még a bátyáim is huginak hívnak! Te családtag vagy nálunk! Arról nem is szólva, hogy ha te nem beszélsz rá az egyetem alatt, hogy indítsuk el a saját cégünket a diákhitelből, még mindig alkalmazottként

gályáznék valahol. Ott a helyed nálunk, hacsak nem akarsz elutazni a Bahamákra egyedül – nevetett Emese.

A Bahamák volt az ő nagy álmuk, amihez egyre közelebb jutottak. Ha minden jól megy, jövőre semmi nem állhat az útjukba. Végül is, dolgozni még ott is tudnak. Ez a nagy előnye a programírásnak, hogy csak áram, internet és egy jó komputer kell hozzá, semmi más.

Titokban azt tervezték, hogy ott fognak összeházasodni. Ha már a saját országukban ez nem lehetséges! Mind a ketten vágytak arra, hogy egy kicsit később, gyerekeket is neveljenek. Abban már a kapcsolatuk elején megállapodtak, hogy mindenképpen az örökbefogadás mellett fognak dönteni.

Emesének volt néhány rosszul sikerült kapcsolata fiúkkal, de miután egyszer megerőszkolták, egy életre leszámolt a férfiakkal.

Magda soha nem vonzódott a férfiakhoz, de ezt azzal indokolta, hogy mindig volt jobb dolga, mint valakinek a hülyeségeit elviselni. Egészen addig, amíg Emesével össze nem barátkozott, az sem fordult meg a fejében, hogy a saját neméhez vonzódik.

A közös tanulásból, az éjszakákba nyúló programozásokból észrevétlenül alakult át a kapcsolatuk, barátságból szerelemmé.

– Eszem ágában sincs egyedül menni a Bahamákra, az a kettőnk álma. Megígérem, jövőre ott töltjük a karácsonyt! – mosolygott Magdi.

– Úgy legyen! És most, hogy már nem halunk éhen – tette le az üres tányért a kezéből –, fejezzük be végre a

munkát mára. Ideje, hogy elmenjünk ajándékot vásárolni.

– Látom, égeti a pénz a zsebedet, de nem bánom – nevetett Magda. – Én is örülök, hogy végre el tudjuk kényeztetni a szüleidet karácsonykor. Annyi mindent kaptunk tőlük az évek során, amit nehéz meghálálni, főleg nekem.

– Ezt most hagyd abba! Még egyszer elismétlem, kis fafejű, hogy te családtag vagy nálunk, és ezt teljesen komolyan gondoljuk. Te vagy a negyedik testvérünk. Gyere, induljunk végre – nyaggatta Emese az ajtóban toporogva.

A bevásárlóközpontban brutális volt a tömeg. Hamar úgy döntöttek, hogy a kézműves vásárban fognak inkább vásárolni. Ha már ajándékot vesznek, legyen valami szép, különleges, egyedi.

Emese szüleinek ketten együtt befizettek két hetet egy wellness szállóba, de nem tudtak ellenállni a különleges fürdőköntösöknek, amibe behímezték a neveket, ott, helyben. Emese két bátyjának névre szóló söröskorsót vettek, így legalább nem lesz több vita, hogy kinek melyik a pohara, amikor a haverokkal meccset néznek. Magda fürdőgolyókat választott magának, Emese pedig egy speciális masszázs papucsot, amilyen Magdinak már volt. Ezt az ajándékot maguknak választották, de egymásnak fizették. Így nem kellett attól tartani, hogy mellényúlnak. Meglepetés ugyan nem lesz, de hát nem is gyerekek. Huszonnyolc éves felnőtt nők, sikeres vállalkozók. Annak a néhány üzleti partnernek, akikkel kapcsolatban álltak, már két hete elküldték az ajándékkosarakat, sőt, a köszönő e-maileket is megkapták. Magda, mint minden évben, most is vett egy apró ajándékot a húgának, abban

reménykedve, hogy oda tudja adni neki. Az elmúlt évek ajándékai is mind ott sorakoztak a szekrényében, becsomagolva, átkötve, arra várva, hogy egyszer majd eljutnak a címzetthez.

December huszonharmadikán Emese mindig otthon töltötte a napot, segített édesanyjának a menü elkészítésében. Magdi a salátákhoz készítette el az alapot. Zöldségeket párolt, gyümölcsöt szerzett be, sajtot, balzsam-ecetet, olíva olajat. Egy részét még este összeállította és hagyta az ízeket érni, más részét viszont reggel, frissen kellett megcsinálni, hogy a gyümölcsök ne tudjanak be-barnulni, levet eresztetni. Aztán huszonnegyedikén délelőtt Emese majd átgurul az autóval, és egyszerre elviszik magukkal az összes salátát, na meg az ajándékokat.

Huszonnegyedikén reggel Magda lustálkodott egy kicsit és úgy gondolta, hogy majd tíz óra körül áll neki a friss salátának, akkor is készen lesz időben. Éppen csak elmúlt kilenc óra, amikor csengettek.

Megdöbbenésére a hűga állt a kapu előtt.

– Hé, Magdus, beengedsz végre? Baromi hideg van kint – hallotta Teri hangját.

– Persze, gyere – nyitotta ki az elektromos kaput.

Hogy került ide Teri?

Honnan tudta, hogy itt lakom?

Ezernyi kérdés cikázott át Magda agyán, miközben arra várt, hogy a hűga elérjen a kaputól az ajtóig.

– Végre! Azt hittem már le kell telepednem a kapud előtt – morgott Teri. – A táskáimat segítenél behozni végre? Vagy külön kérvényt nyújtsak be? Ha nem látnád, terhes

vagyok, ebben az állapotban már nem emelhetek – bújt ki a kabátjából, amit csak ledobott az első útjába eső székre, annak ellenére, hogy az ajtó mellett ott volt az előszobafal a fogasokkal. Anélkül, hogy legalább megtörölte volna a csizmáját, bement a nappaliba, végig otthagya maga után a nedves nyomokat a padlón, a szőnyegen.

Magda gyomra összeszűkült az idegességtől. Nem ilyen viszontlátásra számított! A kapunál ott volt halomban négy nagy utazótáska. Kénytelen volt kétszer fordulni, hogy mindent bevigyen. A hűga közben kényelembe helyezte magát, feltette a lábát a dohányzóasztalra, odébb lökve a karácsonyi asztalidíszet.

– Nem is örülsz, hogy látsz?

– Inkább azt mondanám, hogy meg vagyok lepve – válaszolta őszintén a lány. – Honnan tudtad meg, hogy hol lakom? Nem találkoztunk már több éve.

– Megnéztem, hova van bejelentve az M&E (Magda és Emese) és idejöttem. Biztos voltam benne, hogy otthonról dolgozol. Látom, van pénzed bőven! Ez jó hír nekem, ugyanis anyáék kidobtak. Kell egy hely, amíg talpra állok.

– Ez mit jelent pontosan? Részleteznéd? – ült le remegő térdekkkel az egyik fotelbe Magda.

– Nincs hol laknom, nincs mit ennem, nincs, aki fizesse a dokit meg majd a szülést. Mit nem értesz ezen? Vagy kidobsz karácsony napján, a babával együtt? Na, szépen vagyunk!

– Nézd, Teri, természetesen nem doblak ki, de le kell fektetni néhány szabályt. Először is, koszos csizmában nem mászkálsz a lakásban. Elpakolsz magad után, rendet tartasz a szobádban, mert én nem a cseléded vagyok!